

*Young Flowers
skuffede og
Defenders
overraskede
glædeligt
ved koncerten i
Falkoner
Centret*

Der var meget at glæde sig over og meget at skuffes over ved blomsterkoncerten i Falkoner Centret, København.

Glædelig overraskelse: Defenders med ny besætning. Hele deres program beviste, at Defenders er på vej til at blive en af Danmarks virkelig originale grupper. Rudolph's single-spil er af en dejlig, aggressiv karakter, ligesom »Flob« tydeligt viste, at han er en af landets bedste basguitarister. Også det vokale har gruppen fået mere hold på — så det er med spænding, man vil følge Defenders' videre udvikling.

Aftenens debuterende gruppe, Young Flowers, blev en stor skuffelse. Gruppen består af Peter Ingeman (bas), Ken Gudman (trommer) og har som leder singleguitaristen Jens Dahl. Det var sørgeligt at høre disse gode musikeres nærgående Creamplagiat. Og så kunne trio'en kun kopiere Cream's ydre effekter — ikke den tekniske kunnen og swing-fornemmelserne. Man sad tilbage med en bunke larmende lyde, der jettede rundt i atmosfæren uden at blive til musik.

Morsomt — men sikkert utilsigtet — var Peter Ingeman's solo på kontrabas. Det lød som en Donovan-parodi. Teksten, »... når jeg ser dig på gaden, hvorfor skulle jeg sige goddag?« var skæg, fordi den fremførtes så dødsens- alvorligt, at alle camp-fans måtte tilfredsstilles.

Og så var der Hounds fra Sverige: De faldt igennem denne koncert — hvad skulle de egentlig der? Deres falske sang og fortvivlede forsøg på at få publikum til at klappe med er forældet som stil — og passede i hvert fald ikke ind i aftenens program.

BJARNE JENSEN.

HVOR ER POPPEN BLEVET AF ?

Den moderne popmusik, som begyndte med rock'en for en halv snes år siden og udviklede sig til beatmusik, opstod, fordi der var blevet et tomrum, hvor der før var god, folkelig musik.

Den folkelige jazz forfinedes, blev efterhånden en avanceret kunstmusik for en inderkreds.

På modsatte fløj opstod samtidig en pladrende »schlager-parade«, en gang fladt sukkerstads for en nok så speciel yderkreds af underbegavede og ældre, for hvem ugebladsromanerne var virkelige »tirsdags-trøstere«.

Men den nye, unge generation havde behov for deres egen musik. Noget nyt, noget bredt folkeligt — som ikke var ligegyldigt. Og tomrummet udfyldtes:

Rock'en og beatmusik blev en verdens-eksplosion. Her kom, hvad ungdommen havde manglet så længe. Den musik kunne han danse til, elske til, begejstres for. Den musik gav psykisk og fysisk udløsning for al ungdommelig skabertrang.

Men hvad er det, der er sket med pop'en i dag?

Goddag igen, tomrum! Jeg tror, situationen er den samme som for godt 10 år siden.

Beatmusikken er blevet seriøs i ordets

kedelige betydning. Den er snart kun for en ny inderkreds af kritikere, kunstnere, en ny kult af kultursnobber.

Samtidig er den folkelige beat blevet en gang overfladisk »Landsbyens gadekær« og »Du skal ikke gi' mig roser«.

Læs derfor Bjarne Jensens anmeldelse af Young Flowers, Defenders, Hounds og Traffic (side 58—59) som en ren kunstnerisk bedømmelse.

Måske var det god musik. Måske ikke. Det har jeg ingen forstand på. Men med garanti: Det var ikke folkelig musik.

Lad mig sige lige ud til alle klubber og foreninger:

Hvis I vil vise jeres medlemmer den ekstravagante og forfinede musik, så er Young Flowers måske sagen. Skal I se glade unge til bal eller i restauranten, er I topidioter, hvis I engagerer en sådan gruppe. Young Flowers er et sjovt fænomen. Men de spiller for sig selv. Det lægger de ikke skjul på.

Lad da dem stå som udtryk for vor bedømmelse af de indadvendte, publikumstrætte grupper: Lad dem i himlens navn spille for sig selv! Ellers mister I medlemmer i foreningen og gæster i restauranten.

ERIK HAAEST.